

Duminica a patra după pogorârea Sfântului Duh

(vindecarea slugii sutașului)

Evangelhia de la Matei (8,5-13)

„În vremea aceea, când a intrat Iisus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L, și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinuindu-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuiilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela”.

În duminica de astăzi Biserica a rânduit ca la Sfânta Liturghie să se citească o Evanghelie care ne relatează una dintre multele minuni ale Mântuitorului. Este vorba despre vindecarea slugii sutașului roman. Atât de multe minuni a săvârșit Mântuitorul și atât de diverse, încât nimic nu ne mai surprinde. Ce este de fapt o minune sau un miracol? Minunea este o lucrare sau o acțiune în care legile naturii sunt biruite pe moment, dar nu desființate definitiv, având ca rezultat tămăduirea unei boli incurabile, oprirea unei furtuni, învierea din morți a unei persoane și multe altele. Dumnezeu a imprimat niște legi lumii create de El, după care aceasta se guvernează, dar Fiul lui Dumnezeu poate birui momentan, fără a anula definitiv aceste legi, cu scopul de a face binele.

Trebuie să cunoaștem în primul rând motivele pentru care Domnul Hristos săvârșea minuni. În primul rând prin acestea El își dovedea dumnezeirea înaintea evreilor, pentru a-i face să creadă în El,

iar în al doilea rând prin minuni își demonstra iubirea față de om și mila față de suferința lui.

Dacă ar fi să împărțim minunile Domnului, acestea s-ar clasifica în trei categorii: minuni săvârșite de Mântuitorul asupra Lui Însuși, asupra oamenilor și asupra naturii sau a firii înconjurătoare.

Minuni săvârșite de Domnul asupra Lui Însuși sunt: nașterea Sa ca om dintr-o fecioară, învierea din morți și înălțarea cu trupul la cer.

Minuni asupra oamenilor: trei învieri din morți (a fiicei lui Iair, a fiului văduvei din Nain și a lui Lazăr), foarte multe vindecări (unele asupra unor boli incurabile, cum a fost femeia cu scurgerea de sânge de doisprezece ani și vindecarea orbului din naștere), exorcizări de demoni și altele.

Asupra naturii înconjurătoare: prefacerea apei în vin în Cana Galileii, înmulțirea a cinci pâini și doi pești pentru a sătura mulțimile înfometate, umblarea pe mare, oprirea unor furtuni pe mare și altele.

Să trecem acum la minunea relatată de pericopa evanghelică de astăzi.

„În vremea aceea, când a intrat Iisus în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L, și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinuindu-se cumplit”.

Domnul Hristos s-a născut în Betleemul Iudeii și a copilărit în Nazaretul Galileii. După ce a fost botezat de Sfântul Ioan în Iordan și a fost ispitit de diavol în pustiu la Carantaniei, dar înainte de a-și alege cei doisprezece Apostoli, Mântuitorul „a părăsit Nazaretul și a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftali” (Matei 4,13), în cetatea viitorilor Apostoli Petru și Andrei.

După ce a rostit predica de pe munte, Domnul Hristos a intrat în Capernaum și a fost întâmpinat de un sutaș (centurionul sau sutașul era un ofițer în armata romană, care avea în subordine o sută de soldați), care l-a rugat să-i vindece slujitorul bolnav. Sutașul spune și boala de care suferea sluga sa: „Doamne, slujitorul meu zace în casă, slăbănog, chinuindu-se cumplit”, deci slujitorul era paralizat (textul Sfintei Scripturi întrebuințează adeseori termenul de slăbănogi pentru paralizați, o denumire mai veche a acestei boli). Paralizia însă știm prea bine că este o boală nedureroasă fizic,

deci „chinul cumplit” la care se referă centurionul roman era zbuciumul sufletesc al slujitorului.

„Și i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuiilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face”.

În general când Mântuitorul săvârșea minuni asupra oamenilor, îi întreba pe aceștia dacă au credința că El poate face minunea respectivă. Nici în minunea relatată de Evanghelia de astăzi credința nu lipsește, numai că de această dată nu Hristos îi cere sutașului să creadă, ci acesta I se adresează Mântuitorului mânat de credința pe care o avea în dumnezeirea Lui. Astfel, când Mântuitorul i-a spus că îi va tămădui slujitorul, sutașul i-a răspuns: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea”. Sutașul credea deci în dumnezeirea lui Iisus, de aceea L-a rugat să-i vindece sluga, dar în plus avea și certitudinea că Domnul Hristos poate săvârși această minune de la distanță, cum s-a întâmplat cu fiica femeii cananeience, iar cuvintele sale: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu”, arată smerenia sa.

„Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților”.

Într-adevăr nimeni nu a avut atâta credință încât să ceară Mântuitorului în întreaga Sa activitate publică tămăduirea unei persoane care nu era de față, iar faptul că această cerere venea de la un roman păgân, L-a surprins și pe Domnul Hristos. Evreii erau poporul ales de Dumnezeu, ei credeau în Dumnezeul cel adevărat, aveau credința cea dreaptă, însă simpla lor credință nu era suficientă pentru a le găti loc în împărăția lui Dumnezeu, ci pentru aceasta aveau nevoie de fapte bune, pe care centurionul roman le săvârșise, pentru că bătrânii iudeilor care au intervenit pe lângă

Mântuitorul să-i vindece slujitorul, i-au zis: „Vrednic este să-i faci lui aceasta, căci iubește neamul nostru și el ne-a zidit sinagoga” (Luca 7,4-5).

Vorbind despre importanța capitală a faptelor bune, Sfântul Iacov spune: „Ce folos, frații mei, dacă zice cineva că are credință, iar fapte nu are? Oare credința poate să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana cea de toate zilele, și cineva dintre voi le-ar zice: Mergeți în pace! Încălziți-vă și vă săturați, dar nu le dați cele trebuincioase trupului, care ar fi folosul? Așa și cu credința: dacă nu are fapte, e moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea. Tu crezi că unul este Dumnezeu? Bine faci; dar și demonii cred și se cutremură. Vrei însă să înțelegi, omule nesocotit, că credința fără de fapte moartă este? Avraam, părintele nostru, au nu din fapte s-a îndreptat, când a pus pe Isaac, fiul său, pe jertfelnic? Vezi că, credința lucra împreună cu faptele lui și din fapte credința s-a desăvârșit? Și s-a împlinit Scriptura care zice: «Și a crezut Avraam lui Dumnezeu și i s-a socotit lui ca dreptate» și «a fost numit prieten al lui Dumnezeu». Vedeți dar că din fapte este îndreptat omul, iar nu numai din credință. La fel și Rahav, desfrânata, au nu din fapte s-a îndreptat când a primit pe cei trimiși și i-a scos afară, pe altă cale? Căci precum trupul fără suflet mort este, astfel și credința fără de fapte, moartă este” (Iac. 2,14-26).

La credința manifestată prin fapte bune face Domnul Hristos referire, când spune că mulți care nu fac parte din poporul ales vor ajunge în rai, în timp ce evreii nu vor fi acceptați în sânul lui Avraam.

„Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela”.

Văzând credința sutașului, Domnul Hristos i-a vindecat sluga.

În minunile Sale, Mântuitorul se folosea și de dumnezeirea Sa, dar și de umanitatea Sa. Astfel nu săvârșea cele dumnezeiești ca Dumnezeu, pentru că le săvârșea prin trup și nu numai cu dumnezeirea. Nici cele omenești nu le lucra ca om, căci atunci când voia le săvârșea

cu putere dumnezeiască, dând timp trupului să lucreze ale lui. Nu săvârșea cele dumnezeiești ca Dumnezeu, fiindcă era și om, dar nici cele omenești ca om, căci era și Dumnezeu. Cum nu făcea faptele dumnezeiești ca Dumnezeu, o arată umblarea în mod trupesc cu picioarele pe apă. Este în puterea lui Dumnezeu să întărească apa, dar nu este propriu lui Dumnezeu să umble cu picioare omenești, nici nu este caracteristic lui Dumnezeu să aibă trup cu picioare și oase. Este în puterea lui Dumnezeu să facă Fecioara să ia în pânțe, dar nu este propriu lui Dumnezeu să ia forma persoanei umane și celelalte membre omenești. Domnul Hristos nu a săvârșit cele ale omului ca un om, pentru că era născut din Fecioară, dar aceasta nu s-a întâmplat cum se întâmplă omului, căci ce om se naște din Fecioară? De asemenea, să umble cu picioarele este propriu omului, însă să umble pe apă nu este o caracteristică omenească, fiindcă ce om a făcut aceasta? Mântuitorul lucra mai presus de om cele omenești, căci umbla cu adevărat cu picioarele ce aveau un volum corporal și o greutate materială, pe apă fluidă și nestatornică, trecând pe mare ca pe uscat și arătând prin această umblare, deodată cu puterea dumnezeirii Sale și nedespărțită de ea, lucrarea naturală a trupului, căci mișcarea aceasta de trecere aparținea prin fire trupului și nu dumnezeirii. Iisus Hristos săvârșea minunile cu ambele firi (dumnezeiască și omenească), dând de exemplu lumină ochilor orbului prin ungerea cu tină și oprind curgerea sângelui de la femeia cea bolnavă prin atingere, iar cu puterea dumnezeiască săvârșea vindecarea. A făcut minuni și numai ca Dumnezeu, cum a fost vindecarea relatată de Evanghelia de astăzi.

Noi credem că Domnul nostru Iisus Hristos este Mântuitorul lumii și aceasta este bine. Să nu credem însă ca și evreii, limitându-ne la o simplă acceptare teoretică a lui Dumnezeu și a învățăturilor Lui, fără a ne materializa în fapte credința noastră. Să credem, dar să dovedim prin fapte că suntem împlinitori a ceea ce credem, pentru că Domnul Hristos a spus: „Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri” (Mat. 7,21).

P.S.Petroniu - Cuvintele Domnului